

«A ningú se li acut salvar un suïcida, va ser instintiu»



«A ningú se li acut salvar un suïcida, va ser instintiu»

En Xevi Serinyà ja era prou conegut a Girona, però ho és més des que se li ha concedit la Creu al Mèrit Professional de la Policia de Girona, per socórrer un home que es va llançar al buit des del pont de Pedra

Veu com finalment li faig una entrevista, home de poca fe?

És que fa dos anys que l'espero. Em feia il·lusió que me la fes, perquè sóc una persona força coneguda a Girona, m'agrada ajudar la gent.

He preferit esperar que intentés salvar un suïcida. A qui se li acut?

A ningú. Va ser instintiu. Primer vaig veure aquell home al pont, i quan vaig tornar a mirar, ja no hi era. Hòstia, es deu haver tirat, vaig pensar. I jo em vaig tirar tot darrere, per veure si podia fer res. Vaig estar cinc minuts parlant amb ell, amb el taló i el peu trencats, del salt.

No va pensar que podia prendre mal?

No. I de fet, creia que només m'havia fet un cop al peu. Em va començar a fer mal quan vaig tornar a pujar.

Sort que el suïcida va complir el seu propòsit, que si no, s'hauria enfadat amb vostè per aixafar-li la guitarra.

Ja ho sé. Però quan veig una cosa així, me la jugo. Alguna vegada he posat pau en veure dues noies que es barallaven.

Vostè sí que és un suïcida.

M'agrada ajudar.

Els americans tenen Superman, Batman, Spiderman... És vostè el superheroi gironí?

Sí, i arreu de les comarques gironines em coneixen. L'altre dia, a la Bisbal, un municipal em va aturar per preguntar-me si jo era el que havia saltat al riu per salvar aquell home. I ahir a l'Hipercor.

Ho va fer per impressionar les senyores. Que ens coneixem.

No, home (riu).

Però segur que ara té més èxit.

Això sí.

Hòstia. I això que ja en tenia força.

Doncs ara més. Quan va passar això tenia vint amitats al Facebook, ara en tinc 4.995. I al Whatsapp rebo missatges tipus «m'agradaria conèixer-te», alguns de senyores casades i emmainadades.

Estic per buscar-me un suïcida. No hauria preferit, en lloc d'una medalla, que el nomenessin comissari honorari, com en Marhuenda?

No, no, prefereixo la medalla.

Per vendre-se-la?

No me la vendré mai, són coses per guardar tota la vida. Una medalla així no la lliuren a qualsevol.

Millor que li donin una creu que no que li facin, no?

(Riallada) Molts policies de Girona m'han donat l'enhonorabona, fins i tot m'han donat les gràcies pel que vaig fer. Insisteixo, m'agrada ajudar la gent. Si veig algú que necessita ajuda, ho poso al davant de tot allò que estigui fent.

El veig sovint voltant pel carrer, amb un carretó. En realitat està buscant gent a la qual ajudar?

He, he. No, la meva feina és fer encàrrecs tot el dia, volto molt, vaig d'una punta a l'altra de Girona. Des

d'aquell fet em saluda molta gent, fins i tot gent que no conec de res.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2016/12/24/ningu-se-li-acut-salvar/820821.html?utm_source=rss